

Prometheus

Et månedligt nyhedsbrev fra Schiller Institutet

årgang 21 nr. 4

april 2009

MANGEL PÅ LEDERSKAB

Med dette nummer fylder Schiller Institutets månedlige nyhedsbrev tyve år. Ved en sådan lejlighed ville det være naturligt at vende blikket bagud og reflektere over de mange dramatiske omvæltninger, verden har oplevet i den tid, der er gået. I det første nummer af *Agro-Nyt*, som *Prometheus* hed dengang, kunne vi blandt andet berette om et stormfuldt møde i Sovjetunionens øverste ledelse, centralkomiteén, hvor man nødtvunget var nået frem til en erkendelse af, at hele det sovjetiske imperiums overlevelse nu stod og faldt med en hurtig løsning på den svigtende fødevarerforsyning. Tankevækkende.

Men det er også alt, vi vil dvæle ved fortiden. Den igangværende internationale økonomiske sammenbrudskrise byder os at vende blikket væk fra bakspejlet og rette opmærksomheden mod alle de dramatiske forhindringer og potentielle katastrofer, der ligger forude.

USA's nyvalgte præsident Barack Obama har med sin veltalenhed og vindende væsen fyldt alle med håb og tiltro til, at han og hans regering nok skal styre verden sikkert gennem den værste økonomiske og finansielle krise i moderne tid. Ingen har forventet, at det skulle kunne lykkes indenfor de få måneder, han nu har siddet i Det hvide Hus. Alligevel melder de første tegn sig på, at kursen er helt, helt forkert.

Med en ny hjælpepakke til de amerikanske banker på mere end et tusinde milliarder dollars håber præsidenten, at han kan vække de dybfrosne kreditmarkeder til live igen. Men det er en fuldstændig forfejlet målsætning, advarede sidste års nobelprisvinder i økonomi, Paul Krugman, i en artikel i *The New Times*. Verden har absolut ingen gavn af, at det internationale spekulationscirkus i eksotiske kreditderivater sættes i gang igen. Og det vil heller ikke ske, for Obama-regeringens tiltro til de »mystiske markeds kræfter« er uden hold i virkeligheden, skrev Krugman.

Men det er faktisk værre end som så. I en tilbundsgående analyse, der blev bragt i adskillige amerikanske medier i midten af marts, påpegede økonomiprofessor ved Texas Universitet i Austin, James K. Galbraith, at Obama-regeringens hold af økonomiske eksperter, med finansminister Timothy Geithner og den nationale økonomiske rådgiver Larry Summers i spidsen, faktisk ikke har forstået finanskrisens dybde og omfang. De tror fuldt og fast på, at økonomien meget snart vender tilbage til det »normale«. Erfaringerne fra krisen i 1930'erne viser bare, at sådanne forhåbninger ikke vil blive indfriet, skrev professor Galbraith. Hans far, John Kenneth Galbraith, var en af præsident Franklin D. Roosevelts ledende økonomiske rådgivere.

Under den internationale økonomiske krisekonference i London i 1933 manøvrerede den nyvalgte præsident Roosevelt hjemme fra Washington elegant uden om alle forsøg på at lokke USA ind i rollen som Det britiske Imperiums beskytter og rige onkel. Det samme kan desværre ikke siges om den nyvalgte præsident Obama under G20-landenes topmøde samme steds i 2009. I stedet for et Nyt Bretton Woods blev det til flere penge og øget magt til IMF. Det kan kun kaldes en fiasko. Lyndon LaRouche har løftet pegefingeren overfor en ung præsident, som hellere vil lade sig hylde og tilbede end udvise lederskab i en krisetid.

PÅ VEJ TIL HELVEDET

Et gammelt ordsprog siger, at vejen til Helvedet er brolagt med gode intentioner og dårlige undskyldninger. Den **20. januar** rykkede præsident **Barack Obama** ind i **Det hvide Hus** med alle intentioner om at iværksætte storstilede politiske indgreb for at afværge et totalt sammenbrud af den amerikanske økonomi og en efterfølgende dyb global depression. Bag sig havde han en politisk opbakning fra den amerikanske befolkning, man ikke havde set siden præsident **Franklin D. Roosevelt** i **1930'erne**, og med sig havde han den største stab af økonomiske rådgivere, en nyvalgt amerikansk præsident nogensinde har samlet.

Mere end **30** økonomiske toprådgivere, med fhv. føderalbankchef **Paul Volcker** i spidsen, havde fra den første dag efter præsidentvalget i **november 2008** arbejdet intensivt for at forberede et række politiske tiltag, som den kommende præsident Obama kunne tage i anvendelse fra sin allerførste dag i sit nye embede. En del af disse rådgivere havde også været, og er stadig, i en tæt dialog med den fhv. demokratisk præsidentkandidat **Lyndon LaRouche**, der i sin egenskab af økonom, med fysisk økonomi som speciale, i mere end to årtier havde advaret om, at **USA's** økonomiske politik med stensikker garanti ville lede til et omfattende finansielt sammenbrud. Det kom som bekendt i **juli 2007**, og allerede i august fremlagde LaRouche et detaljeret lovforslag til beskyttelse af de amerikanske husejere og banker, kaldet »*Home Owner and Bank Protection Act of 2007*«, **HBP**.

Selv om LaRouches lovforslag meget hurtigt fandt stor lokalpolitisk opbakning fra byråd og lovgivende delstatsforsamlinger overalt i **USA**, så forhindrede den demokratiske flertalsleder i **Repræsentanternes Hus**, **Nancy Pelosi**, og formanden for finansudvalget, **Barney Frank**, at det blev taget under behandling af **Den amerikanske Kongres**. I stedet gennemtrufede de begge, at **Det demokratiske Parti** gav sin fulde støtte til præsident **Bush'** hovedløse og dybt inkompetente økonomiske politik. Var det ikke sket, og havde det demokratiske flertal i Kongressen vedtaget LaRouches lovforslag allerede i **efteråret 2007**, ville præsident Obama slet ikke have stået over en sammenbrudskrise af det omfang, han er konfronteret med i dag.

Lyndon LaRouche har gentagne gange opfordret ledelsen i Det demokratiske Parti til at fjerne Nancy Pelosi og Barney Frank fra deres indflydelsesrige poster. Da præsident Obama fremlagde sin **800 mia. dollars** store »stimuleringspakke« i midten af februar, var det »uhellige« makkerpar atter på spil. De pressede præsidenten til at søge »tværpolitisk« opbakning, med det resultat at pakken mistede det meste af sit reelle indhold, mens republikanerne alligevel undlod at støtte lovforslaget.

Men den største trussel imod præsident Barack Obama og hans regerings velmente intentioner om at redde den amerikanske økonomi kommer indefra, nærmere bestemt formanden for **Det Nationale Økonomiske Råd**, **Larry Summers**. Den **23. marts** fremlagde finansminister **Timothy Geithner** en »ny« redningsplan for de kriseramte amerikanske storbanker. Eller rettere, han genoplivede sin forgænger **Hank Paulsons** kuldsejlede planer om at lade den amerikanske stat opkøbe for **flere hundrede milliarder dollars** »giftige« lån. Paulson måtte allerede i efteråret opgive at overtage bankernes mest spekulative lånepapirer, fordi det simpelthen var umuligt at fastlægge en »reel« pris på noget, der i realiteten var værdiløst.

Arkitekten bag finansminister Geithners katastrofale plan er præsidentens nationale økonomiske rådgiver, **Larry Summers**.

Og det bør ikke undre nogen. Som vicefinansminister i **Bill Clintons** regering i begyndelsen af **1990'erne** stod Summers som **Wall Streets** utrættelige beskytter. Da finanskrisen i **Asien** i **1997** og **Ruslands** økonomiske sammenbrud i **1998** satte skub i daværende finansminister **Robert Rubins** planer om en »ny arkitektur« for det internationale finanssystem, var det **Larry Summers**, der sammen med daværende føderalbankchef **Alan Greenspan** blokerede for enhver regulering af det vildt voksende marked for derivater og andre »kreative« finansielle instrumenter. Derfor blev Rubins nye finansielle arkitektur aldrig til virkelighed.

Men **Larry Summers'** største finansielle forbrydelse kom i **1999**, kort tid efter at han havde overtaget posten som finansminister efter en udbrændt Robert Rubin. Gennem en intensiv lobbyvirksomhed lykkedes det ham at overbevise både Den amerikanske Kongres og præsident Clinton om, at **Glass-Steagall-loven** fra **1933**, der forbød almindelige amerikanske banker og sparekasser at deltage i spekulative investeringer på aktie- og obligationsmarkederne, skulle ophæves. Loven, der var opkaldt efter senator **Carter Glass** fra **Virginia** og kongresmedlem **Henry B. Steagall** fra **Alabama**, var en direkte reaktion på de afsløringer af bankernes skrupelløse udplyndring af deres egne kunder i forbindelse med børskrakket i **1929**, som kom for dagen under offentlige høringer i Den amerikanske Kongres, ledet af statsanklager **Ferdinand Pecora** fra **New York** i årene **1932-33**. (**Schiller Instituttet** har i både **USA** og **Europa** opfordret politikerne til at gennemføre nye »Pecora-høringer«, så ansvaret for de ulykkelige formuetab, som millioner af uskyldige bankkunder har oplevet gennem **2008**, kan blive placeret).

Stort set alle økonomer er enige om, at boblen på det amerikanske boligmarked og den spekulative boble på kreditmarkederne, der udløste den internationale finanskrise, aldrig nogensinde ville have set dagens lys, hvis ikke Glass-Steagall-loven var blevet ophævet i **1999**. Og nu er **Larry Summers** så i gang igen.

I finansminister Geithners, eller rettere Summers', nye udgave af **Hank Paulsons** redningsplan, vil det amerikanske finansministerium omdanne storbankernes usælgelige »giftige« kreditobligationer til statsgaranterede derivater, hvor de amerikanske skatteydere påtager sig hele risikoen, hvis planen mislykkes, medens bankerne står til pæne gevinster, hvis der atter kommer gang i kreditmarkederne.

»Kald det Onkel Sams hedgefond«, skrev kommentator **Robert J. Samuelson** i avisen *The Washington Post* den **30. marts**, mens han gjorde sig lystig over, at **USA's** regering nu forsøger at redde det amerikanske banksystem, der har en samlet værdi på **14.000 mia. dollars**, ved at udstede netop den form for spekulative derivatpapirer, som har truet med at bringe det selv samme system til fald.

Men der er faktisk ikke så meget at grine af. **LaRouche** opfordrede samme dag indtrængende præsident Obama til at skille sig af med **Larry Summers**, før regeringen mister sin enorme opbakning fra den amerikanske befolkning. En opbakning, der er en absolut forudsætning for at kunne gennemføre de nødvendige og omfattende politiske reformer. Finansminister Geithners plan var knapt offentliggjort, før Obama-regeringen oplevede sit første alvorlige fald i meningsmålingerne. Heldigvis afslørede en senere opinionsundersøgelse i *The Washington Post*, at hele **80%** af amerikanerne stadig lægger skylden for finanskrisen på bankerne, og at to tredjedele af befolkningen

stadig støtter Obamas embedsførelse. Men tilliden til hans økonomiske politik er faldet fra **72%** i januar til **64%** i dag.

Efter offentliggørelsen af Geithners genoplivning af Hank Paulsons fejlslagne redningsplan står Lyndon LaRouche ikke længere alene med sin dybe bekymring over Obamas økonomiske katastrofefekurs. En række af USA's ledende økonomer råber nu for alvor vagt i gevær. Den **23. marts** udtrykte sidste års nobelprisvinder i økonomi, **Paul Krugman**, i sin faste klumme i *The New York Times* dyb frustration over **Obama-regeringens** økonomiske tiltag. Han påpegede, at Geithners redningsplan forudsætter, at bankerne er grundlæggende sunde, og at banklederne ved, hvad de har med at gøre. Ingen af delene er tilfældet, og dermed er præsidenten godt i gang med at bekræfte befolkningen i dens voksende mistanke om, at hans hold af økonomiske rådgivere har deres økonomiske udsyn stærkt forblændet af deres tætte forbindelser til Wall Street. (Den **3. april** afslørede en rapport fra Det hvide Hus over regeringsmedlemmernes private økonomiske forhold, at den amerikanske befolkning så sandelig har noget at have sin mistanke i, i særdeleshed når det gælder Larry Summers. Udover en fast årlig gage på **5,2 mio. dollars** fra spekulationsfonden **D. E. Shaw**, indkasserede Summers i **2008** den nette sum af **2,7 mio. dollars** i honorarer for foredrag for private forsamlinger i de største finanshuse på Wall Street: **JP Morgan Chase**, **Citigroup** og de nu hedengangne **Goldman Sachs**, **Lehman Brothers** og **Merrill Lynch**. Lidt ekstra til at forsøge tilværelsen kom fra **Harvard Universitet**, som udbetalte Summers et lille vederlag på **586,996 dollars** for hans titel som »præsident emeritus«).

Men det værste ved Geithners redningsplan er, ifølge Krugman, at den simpelthen ikke kommer til at virke. Der er absolut ingen grund til at forvente, at »markedsmekanismerne« kan puste liv i de »giftige« lånepapirer. Faktum er, at de øverste ledelser i de største finansielle institutioner satsede hele banken på, at der slet ikke var nogen »finansboble«. De tog grueligt fejl, og det kan Geithners plan ikke ændre på, skrev nobelprisvinder Paul Krugman, som også påpegede, at der ikke er nogen vej uden om en regelret konkursbehandling af de største amerikanske banker, hvor myndighederne midlertidigt overtager ledelsen, indtil skidt og kanel er blevet skilt fra hinanden. Det har Lyndon LaRouche insisteret på siden **sommeren 2007**.

Den **19. marts** offentliggjorde det amerikanske politiske månedsmagasin *The Washington Monthly* en omfattende artikel af økonomiprofessor ved **Texas Universitet** i **Austin**, **James K. Galbraith**. Professor Galbraith er søn af en af præsident Franklin D. Roosevelts mest prominente økonomiske rådgivere, **John Kenneth Galbraith**, der også beklædte posten som USA's ambassadør i **Indien** under præsident **John F. Kennedy** i begyndelsen af **1960'erne**.

Nyhedsbureauet *Associated Press* bragte James Galbraiths artikel ud til en lang række amerikanske medier, og den **21. marts** henviste Lyndon LaRouche i detaljer til de vigtigste af professorens knivskarpe analyser. Og LaRouche understregede følgende: »Mens andre måske også sidder inde med de samme spørgsmål, som han formulerede i nyligt offentliggjorte artikel, så har der ikke været en eneste som har åbnet sin mund for at sige det offentligt.«

Overskriften på professor Galbraith artikel lød: »*Ingen tilbagevenden til det normale*«, med underoverskriften: »*Hvorfor den økonomiske krise, og dens løsning, er langt mere omfattende, end du tror*«. Selve artiklen var bygget op omkring en

række vigtige retoriske spørgsmål angående Obama-regeringens økonomiske politik og finansielle hjælpepakker, som forfatteren så selv besvarede med dybde og indsigt. For kortheds skyld bringer vi her de vigtigste af professor Galbraiths konklusioner i en mere direkte form:

Præsident Obamas **800 mia. dollars** store »stimuleringspakke« er alt, alt for lille, og den nye **1.000 mia. dollars** store »redningspakke« for de amerikanske banker er helt forfejlet og vil ikke virke efter hensigten. Den amerikanske regering har ramt helt ved siden af i sit forsøg på at dæmme op for den afgrundsdybe økonomiske og finansielle krise, som USA og den øvrige verden er på vej ind i. Årsagen til dette fejlskud skal dels findes i de økonomiske rådgiveres manglende økonomiske visioner og manglende erfaring med at håndtere kriser, der er lige så dybe, eller dybere, end krisen i **1930'erne**. Dels i de økonomiske modellens fejlkonstruktion, hvor eksempelvis **Kongressens Budgetkontor** benytter sig af en computermodel, der ikke kan håndtere kriser, der er værre end den USA oplevede i **1981-82**. Den nuværende krise er allerede langt, langt dybere.

Men der er to helt fundamentalt forkerte antagelser, som Obama-regeringen gør sig skyldig i, skrev professor Galbraith. For det første er føderalbankchef **Ben Bernanke** og finansminister Timothy Geithner samt hans store stab af økonomer med Larry Summers i spidsen, helt og aldeles overbeviste om, at økonomien udgør et stabilt system, der på et eller andet tidspunkt vil søge tilbage til en »normaltilstand«. Stimuleringspakker og redningspakker til bankerne skal blot hjælpe til, så det går lidt hurtigere. Denne antagelse er, ifølge professor Galbraith, uden hold i virkeligheden. Der er ganske enkelt intet historisk belæg for at tro, at nationaløkonomierne vil rette sig igen. Men det ser man kun, hvis man skubber den historiske erfaringshorisont tilbage til tiden før **2. Verdenskrig**. Men det gør hverken de unge økonomer eller de nyeste computermodeller.

Den anden helt forkerte antagelse er, ifølge James Galbraith, at regeringens mål skal være at genetablere det »gamle« finanssystem så hurtigt som muligt, så bankerne igen kommer til at sidde på toppen den økonomiske pyramide, og alle væsentlige beslutninger igen træffes i bestyrelseslokalerne i private finansinstitutioner. Én ting er om det egentlig er et ønskværdigt mål, noget helt andet er, om det overhovedet er muligt.

Gennemføres Geithners plan som beskrevet, er professor Galbraith fuldstændig overbevist om, at de selv samme mennesker som skabte finanskrisen, nemlig storbankernes ledelser og bestyrelser, straks vil anvende de offentlige kapitaltilskud til at kaste sig over en uhæmmet spekulation i olie og andre råvarer, samt genoptage alle deres små og store udplyndringsforretninger og svindelnumre, mens det allersidste, hvis de overhovedet overvejede det, ville være langsigtede investeringer i industrien og realøkonomien. Hvorfor skulle de det? Private mennesker og almindelige virksomheder kan ikke længere stille sikkerhed for lån af de omfang, der skal til for at genstarte økonomien.

I øvrigt er betegnelsen »kreditstrøm« slet ikke nogen virkelig størrelse, advarede Galbraith. Der er slet ikke nogen »strøm«. Der er kun banker, som udlåner penge til folk mod en passende sikkerhed. Har de ingen sikkerhed, kan de ikke låne penge. Og denne vigtige forudsætning ændrer Geithners plan overhovedet ikke ved. Derfor vil den heller ikke sætte gang i en ikke-eksisterende »kreditstrøm«.

I lighed med Lyndon LaRouche mener professor James Galbraith, at den amerikanske regering bliver nødt til at sætte

fokus på at genoplive realøkonomien, og så tage den tid det tager at reorganisere hele banksystemet gennem regelrette konkursbehandlinger af de individuelle banker. Det viser alle erfaringer fra krisen i **1930'erne**. Præsident Roosevelts »**New Deal**« bragte arbejdsløsheden ned fra **25%** til **10%**. Den resterende arbejdsløshed blev fjernet gennem den dramatiske fordobling af USA's industrikapacitet, som førte **De Allierede** sejrrikt gennem 2. Verdenskrig.

Men den amerikanske banksektor nåede først tilbage til »normaltilstanden« langt op i **1950'erne**, efter de almindelige husholdninger havde fået styr på indtjeningen og levestandarden og dermed kreditværdigheden. Forestillingen om, at man i dag skal genetablere de amerikanske husholdningers og private virksomheders soliditet og kreditværdighed ved at pumpe **tusinder af milliarder dollars** ind i banksektoren er fuldstændig forfejlet, advarede professor Galbraith. Faktisk, risikerer man at udløse et totalt sammenbrud i hele den amerikanske nationaløkonomi, hvis man af frygt for store underskud på de offentlige budgetter begynder at skære ned på folkepension og medicintilskud. Efter finanskrisen har rundbarberet pensioner og huspriser ville en nedskæring af de offentlige sociale ydelser fjerne den sidste rest af likviditet og soliditet for millioner af ældre amerikanere. Dette alene kunne bringe hele økonomien til fald, advarede Galbraith. Roosevelts »**New Deal**« gjorde naturligvis det stik modsatte.

Både nobelprisvinder Paul Krugman og økonomiprofessor James K. Galbraith stiller altså i lighed med Lyndon LaRouche store spørgsmålstejn ved Obama-regeringens såkaldte hjælpepakker og målsætningen om at genetablere det »gamle« finanssystem, med storbankerne i spidsen, så hurtigt som muligt. Det samme gør den kendte økonomiprofessor ved **New York Universitet Nouriel Roubini**, der sammen med LaRouche var en af de få, der allerede for flere år siden advarede om, at en gigantisk finansiel boble var under opbygning. På finanshjemmesiden *Forbes.com* den **19.marts** påpegede han, at den amerikanske regering ville begå en kæmpe fejltagelse, hvis den betragter affæren med storsvindleren **Bernard Madoff** som et enkeltstående tilfælde. Pyramidemodellen, som Madoff benyttede sig af til at franarre sine kunder milliarder af dollars, hvor nye indskud anvendes til at forrente gamle kunders investeringer, har i virkeligheden været kendetegnende for hele den amerikanske økonomi gennem de seneste **25 år**, skrev professor Roubini. USA er i dag verdens største skyldnation og har allerede i en årrække kun kunnet betale renter og afdrag på den gamle gæld ved at optage nye lån. I lighed med boligboblen, kreditboblen og forbrugsboblen vil den boble også briste en dag, advarede Roubini.

G20-KATASTROFEN I LONDON

Helt tilbage i **marts 1997** foreslog **Schiller Institut**ts stifter og internationale præsident, **Helga Zepp-LaRouche**, for første gang, at alverdens regeringsledere skulle gå sammen om at erstatte det kriseramte internationale finanssystem med en ny udgave af efterkrigstidens finans- og betalingssystem, som blev etableret i **Bretton Woods, New Hampshire, i 1944** på initiativ af præsident **Franklin D. Roosevelt**. Siden har Schil-

WEBCAST MED LAROUCHE

Lørdag den 11. april

kl. 19:00

www.larouchepac.com

Læs Schiller Institutts foretræde for Folketingets Trafikudvalg den 2. april på www.schillerinstitut.dk

ler Instituttet ført adskillige verdensomspændende kampagner for etableringen af et »**Nyt Bretton Woods**«.

Som man kunne forvente, har finanskrisen givet forslaget om et »**Nyt Bretton Woods**« betydelig politisk vind i sejlene. De meste seriøse initiativer er kommet fra **Italiens** finansminister **Guiliani Tremonti**, der offentligt vedkender, at forslaget stammer fra Schiller Instituttet. Sådan er det ikke med **Frankrigs** præsident **Nicholas Sarkozy**, der dog i ved flere lejligheder har udtalt sin støtte til et »**Nyt Bretton Woods**«, i noget ukonkrete vendinger. Ja, selv **Storbritanniens** premierminister **Gordon Brown** har talt om et »**Nyt Bretton Woods**«, men som **G20-topmødet i London den 2. april** afslørede, har der for hans vedkommende kun været tale om gusten politisk taktik.

G20-topmødet blev en katastrofal fiasko. I stedet for et »**Nyt Bretton Woods**« besluttede man at forstærke det »gamle« finanssystem gennem udvidede beføjelser til **Den Internationale Valutafond, IMF**. Den stærkt svækkede amerikanske dollar skal »suppleres« i sin rolle som finanssystemets »reservevaluta« ved at udstede over **250 mia. dollars** i nye såkaldte »særlige trækingsrettigheder«, også kendt som IMF's pseudopenge »**SDR**«. Dette har især været et ønske fra **Kina** og flere asiatiske lande, som ligger inde med gigantiske mængder af kontante dollars i deres valutareserver, og gerne så dollarens internationale betalingsfunktion udskiftet med en »kurv af valutaer«. At udstedelsen af store mængder nye »**SDR**er« med garanti vil svække dollaren yderligere, og at en erstatning af dollaren som reservevaluta ville få Kinas beholdning af dollar og amerikanske statsobligationer til at styrtdykke i værdi, har man åbenbart ikke haft øje for.

I stedet for en gennemregulering af internationale finansielle transaktioner og genindførelse af relativt faste valutakurser, som ville være en væsentlig del af et »**Nyt Bretton Woods**«, vedtog G20-landene en række symbolske udtalelser om »lukning af skattely« og »større gennemsigtighed« i hedgefonde og den øvrige del af den »grå bankverden«. Det kommer der med garanti intet ud af, og **City of London** kan sammen med **Wall Street** fortsat skalte og valte med finanssystemet og verdensøkonomien, som det passer dem. Nu blot med flere tusinde milliarder dollars i offentlige tilskud, finansieret af alverdens skatteborgere.

Lyndon LaRouche betegnede beslutningerne fra G20-topmødet som et forsøg på at kurere en hovedpine med cyanid, en særdeles permanent løsning. Og han bebrejdede i særdeleshed præsident **Barack Obama** for i sin ukontrollerede selvoptagethed at lade sig trække rundt i manegen af dronning **Elizabeth** og **Det britiske Imperium**.

Prometheus udgives hver måned af **Schiller Institut**et, Sankt Knuds Vej 11 kld., 1903 Frederiksberg, tlf: 35 43 00 33, Konto: 1551-0005648408, Giro: 564-8408, si@schillerinstitut.dk, www.schillerinstitut.dk. *Prometheus* er en videreførelse af *Agro-Nyt* (marts 1989 – oktober 2004). Redaktion: Poul Rasmussen (ansvh.), Tom Gillesberg, Percy Rosell og *Executive Intelligence Review*. Abonnement: 1 år: 2.000 kr. – 6 mdr.: 1.000 kr. – 3 mdr.: 600 kr. Eftertryk kun tilladt med kildeangivelse.

ISSN: 1604-2840

Eget tryk